

Det Anarkistiska Biblioteket

13 noteringar om klasskamp

Sasha K

Sasha K
13 noteringar om klasskamp
2004

Dissident #2 2005 - Ursprungligen publicerad i Green Anarchy nr 18, 2004

sv.anarchistlibraries.net

2004

1. Klasser har funnits sedan civilisationens början. Civilisationen har alltid varit ett klassamhälle.
2. Klass är inte bara en ekonomisk kategori, den är också en social. Klassrelationer strukturerar och disciplinerar hela samhället, inte bara ekonomin.
3. De sociala klassrelationerna har alltid varit sammanlänkade med andra "förtryck" som patriarkala sociala relationer och olika former av rasism.
4. Klasser är en av de mest grundläggande strukturerna som har organiserat alla samhällen sedan civilisationens början, även om klassernas form har förändras under civilisationens utveckling. Denna utveckling av klassamhället och de sociala relationerna har alltid varit nära sammanlänkade med utvecklingen av teknologin, därför kallar jag samhället en "socioteknologisk regim". Allt eftersom klassamhället utvecklas, utvecklas också social specialisering och dess teknologier. En djup kritik av samhället borde alltid inkludera en kritik av de sociala klassrelationerna och dess samband med detta samhälles dominerande materiella kultur, inklusive teknologerna som både görs möjliga och som gör det möjligt.
5. Klasskampen har pågått lika länge som det har funnits klasser.
6. Klasskampen pågår även när människorna som deltar i den inte inser det. Den pågår i det dagliga livet. Ett sätt för revolutionärer att ingripa i klasskampen är därför att hjälpa människor som deltar i den att inse att det är det de gör. Det finns massor av sätt att göra detta och vi måste vara kreativa.
7. Klasskampen blir revolutionär när de egendomslösa kämpar för att upplösa alla klasser. Vänsteristiska förvaltare av revolter försöker dock oftast kanalisera och rekuperera klasskampen till sina egna kapitalistiska ändamål. Detta så att de kan vinna makten över andra och därmed få materiella fördelar. För verkliga revolutionärer – alltså de som verkligen avser att göra sig av med statens, kapitalismens och alla varurelationers, arbetsdisciplinens, patriarkatets och den socioteknologiska regimens herravälde över våra liv – så är målet proletariats/de egendomslösas omedelbara självupphävelse som klass. Det är inte att en klass (proletariatet/de egendomslösa) tar över makten ifrån en annan klass

(kapitalistklassen). Poängen med klasskampen är inte att hävda att arbetarna är bättre människor än kapitalistklassen, att döma den ena eller andra klassen, eller att hylla den ena klassen över den andra. Poängen är att förstöra den sociala relation som utgör klasserna i sin helhet. Klasskampen kommer ur konflikten mellan våra begär och det sätt på vilket klass-strukturerna begränsar, kontrollerar, exkluderar och exploaterar våra liv. Vår kamp börjar med våra begär att leva på ett annat sätt, att bryta oss ut ur klassamhällets disciplinerande kontroll. Även om reperationen av klasskampen kommer att fortsätta i olika förklädnader så länge som klassrelationerna existerar, så betyder det inte att vi bör ge upp klasskampen. Istället borde det få oss att vara mer noggranna i våra analyser och mer kreativa i kampen för våra liv.

8. Klasskampen är, precis som kapitalismen, alltid global. Men ofta reperationen sker under olika nationalistiska former. Vad vi måste göra är att hitta den punkt där det revolutionära innehållet går mot en brytning med de nationalistiska formerna, och sätta in vår kraft där. Därför kan vi inte bara ignorera nationalistiska befrielseörelser. Samtidigt ska vi naturligtvis inte hylla dem. Istället måste vi kritiskt och på ett revolutionärt sätt visa solidaritet med de krafter som för fram klasskampen och som kämpar för den totala förstörelsen av alla klassrelationer.
9. Roten till klasskampen går inte att finna i ekonomin. Produktion är inte heller bara ekonomi. Den pågår inte bara i fabriker, utan sprider sig ut över hela samhället som en process av social produktion och reproduktion som inkluderar både kontroll och disciplin av arbetare, men också alla andra medlemmar i samhället. Det är hela denna sociala fabrik – som skapar våra sociala roller, våra relationer och subjektivitet, disciplinerar våra kroppar och sinnen, och transformerar och kontrollerar själva livet – som vi vill förstöra. De vänsterister som strävar efter att bli administratörer av klasskampen försöker oftast att reducera och transformera klasskampen till en ekonomisk kamp, en kamp för större ekonomisk makt, en större bit av kakan, eller en viss omorganisering av ekonomin. Det är detta som är utgångspunkten för skapandet av vänsteristiska byråkratier i form av partier och fackföreningar, detta är deras livsnerv. Men eftersom klasserna inte är ekonomiska utan sociala till sin karaktär, så måste klasskampen – om den verkligen vill vara revolutionär och röra sig mot ett slut för klasser som sådana – bryta sig ur de strikt ekonomiska kamperna och från vänsteristerna som förvaltar desamma.

Syntesen av alla kamper under en organisation gör att kamperna blir speciellt ömtåliga för vänsteristiska förvaltares kontroll. Därför måste klasskampen fortsätta att vara autonom, självförvaltd och självorganiserad, okontrollerad och okontrollerbar, annars förlorar den sin radikala och revolutionära kraft. Samtidigt måste den spridas och fördjupas socialt. Målet för de egendomslösas revolution är aldrig ekonomiskt – det är anti-ekonomiskt. Den försöker bryta sig ut ur och förstöra ekonomin, allt varuutbyte, och allt medierande av relationer genom pengar, ideologi och moral.

10. Arbete är ett disciplinerande beteende inom ekonomin. Som aktivitet är det separerat från andra av livets aspekter, in i den ekonomiska sfären. Under tiden som klassamhället har utvecklats och förändrats, har arbetet alierats mer och mer ifrån våra liv och begär. Det har blivit en aktivitet som disciplinerar och förtrycker oss. En aktivitet som vi inte kan kontrollera, utan som istället kontrollerar oss. De egendomslösas revolutionära klasskamp kämpar för att bryta all separation som klassamhället tvingar på oss: separationen mellan oss själva och vår aktivitet, mellan arbete och fritid, och mellan oss själva och de som vi samverkar med.
11. Inom det föränderliga kapitalistiska systemet så har olika ackumulationsregimer organiserat hur den kapitalistiska klassen ska kunna ackumulera kapital genom exploateringen av de exploaterades, exkluderas och egendomslösas arbetskraft och energi. Dessa regimer är alltså olika former av kapitalistisk arbetskraftsdisciplin och organisation. Under 1900-talet har USA och större delen av Europa förvaltats av en fordistisk ackumulationsregim (namnet kommer från företaget Fords produktionsmodell och dess ideologi var keynesianism). I början av 70-talet blev denna regim utbytt av en ny regim av flexibel ackumulation (inga fackföreningar, flexibla arbetstimmar, ingen garanterad anställning eller pensionering, "outsourcing", avvecklingen av välfärden, ingen kontroll av kapital som rör sig över gränserna, den allt mer betydande globala handeln och kommunikationsteknologin, övervakning och kontroll osv. Dess härskande ideologi är "nyliberalism" och alltsammans, ideologin och produktionsmodellen, brukar kallas för "globaliseringen").⁽¹⁾ Samtidigt som västvärlden nu har bytt ackumulationsregim, har mycket av den s.k. "tredje världen" nu infört

⁽¹⁾ Skillnaden mellan "flexibel" (eller "toyotistisk", som det också kallas) och "fordistisk" pro-

den fordistiska modellen men utan den fordistiska garantin för dess arbetare. Men fordismens död i vissa länder betyder inte klasskampens död. Det betyder bara att den har förändrats globalt. Detta betyder i sin tur att vi måste analysera dessa förändringar och vår respons, inte att helt enkelt ge upp klasskampen som vissa verkar föreslå. Denna nya flexibla ackumulationsregim har medfört en allt större ekonomisering och privatisering av alla former av socialt liv, och en allt större varufiering av livet självt. Samtidigt har det inneburit en ny plundring av tredje världen. Detta har format klasskampens karaktär idag. Denna förändring av kapitalismen och klassrelationerna borde innebära nya interveneringspunkter (sociala, materiella, teknologiska osv.) och nya motsägelser inom kapitalismen som vi kan utnyttja.

12. Det är inte upp till oss som anarkister eller revolutionärer att uppfinna, producera eller förvalta klasskampen. Klasskampen kommer att fortsätta att pågå – vare sig vi uppmärksammar det eller inte. Vi kan ingripa i klasskampen, men det är inte vi som utgör klasskampen. Frågan är därför inte om vi ska kännas vid klasskampen eller inte, utan alltid hur vi ska ingripa i klasskampen, som kommer att fortsätta vare sig vi ingriper eller inte.
13. Civilisationen har, ända från dess början och genom alla dess förändringar, alltid varit ett klassamhälle. Upphävandet av klasser som sådana genom de egendomslösas revolutionära klasskamp kommer alltid att vara ett centralt mål för anarkismen. Detta är en aspekt som skiljer revolutionär aktivitet från de tråkiga vänsteristiska revoltförvaltarna, som ofta hänger omkring revolutionära rörelser i hopp om att kunna disciplinera och kanalisera klasskampen till sina egna ändamål. Aktiviteter som enbart leder till ett bevarande av kapitalismen och all dess separation och alienation.

duktionsmodell och vad de innebär för klasskampen har diskuterats mycket inom vänstern de senaste åren.